

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

ĐIỆN ĐẢO MÊ LY

Du Bội Ngọc kinh hãi, không hiểu Thái Hồ Kim Long Vương còn trở lại đây làm gì.

Không lý Du Phóng Hạc đi rồi, còn hoài nghi chi đó nên bảo Thái Hồ Vương ở lại đây rình rập?

Bên dưới, Thái Hồ Vương gọi hai đại hán lại bảo :

- Sửa bụi thờ cho ngay ngắn lại! Sắp xếp mọi vật y chỗ cũ! Quét dọn sạch sẽ nền miếu, đừng để vết tích gì chứng tỏ chúng ta đến đây! Để cho bọn đệ tử Đường môn không biết được Đường Vô Song đi ngã nào và đi về đâu!

Đúng là bọn chúng hành động hết sức cẩn thận, chu đáo!

Giờ đây, chàng có thể xuống được đấy, chàng thử sức hạ bọn Thái Hồ Vương ba người, nhưng chàng sợ làm thế sẽ kinh động đến Du Phóng Hạc, bởi chàng nghĩ lão ấy chưa đi xa lắm.

Dù sao thì lão cũng chờ Thái Hồ Vương làm xong công việc này rồi đi một lượt.

Song chàng lại nghĩ, giả như Du Phóng Hạc không đợi Thái Hồ Vương, lão cứ đi luôn chàng chờ mãi cho Thái Hồ Vương rời miếu thì lão ấy đi mất rồi, chàng còn theo làm sao được?

Hai đại hán từ từ thu dọn, không gấp, không chậm. Chúng càng ung dung, Du Bội Ngọc càng bồn chồn nóng nảy.

Nhưng chàng nóng nảy cũng thế thôi, nghĩ mãi cũng chẳng có biện pháp nào chàng thực hiện ý muốn.

Chàng hy vọng, sau khi làm xong việc, cả ba người cùng chạy theo Du Phóng Hạc chứ đừng đi về ngã khác. Nếu được vậy thì chờ đợi đến bao lâu cũng chẳng sao.

Niềm hy vọng ấy làm chàng bớt nóng nảy và chàng từ bỏ ý định hạ sát chúng.

Bất ngờ, vừa lúc đó có tiếng rẹt rẹt vang lên.

Ba mũi ám khí từ bên ngoài bay vào.

Thái Hồ Vương phản ứng rất nhanh, nhún chân nhảy vọt lên không, nhường cho ba mũi ám khí bay qua bên dưới, đoạn cao giọng hỏi :

- Kẻ nào to gan dám dùng ám khí hại vũ sĩ của Minh chủ? Đã chán sống rồi chẳng?

Chiếc Kim Long Tiên nằm gọn trong tay lão, bàn tay chộp lên, một vầng sáng vàng lóe nhanh, lão vọt mình qua cửa ra ngoài.

Chừng như có tiếng cười dị ngợy phát lên trong bóng tối.

Du Bội Ngọc vừa sợ hãi, vừa khấn trượng.

Nếu có cuộc chiến xảy ra thì thời gian kéo dài, chàng không làm sao theo kịp Du Phóng Hạc.

Chàng thầm hỏi ai đó phóng ám khí vào miếu? Để làm gì? Chắc chắc chẳng phải người tốt rồi!

Có thể là Đường gia đệ tử chăng?

Hoặc một kẻ nào đó đối đầu với Thái Hồ Vương, nhân lúc lão đơn độc, hạ thủ đoạn thanh toán lão?

Dù cho kẻ đó là ai, kẻ đó có hạ được Thái Hồ Vương hay không, kẻ đó cũng làm tiêu tan niềm hy vọng vừa nảy nở nơi chàng.

X

Ngọn đèn trên bụi thờ đã được đốt cháy lên.

Thái Hồ Vương trở vào.

Ngọn Nhuyễn Tiên vẫn còn trên tay, song buông thõng xuống, kéo lê lết trên nền miếu chứ không cầm ngang. Điều đó chứng tỏ cái oai khí của lão tan biến mất rồi.

Đúng vậy, niềm sợ hãi hiện rõ trên gương mặt lão, mồ hôi trán, mồ hôi đầu còn rơi từng hạt lớn.

Tuy nhiên, lão chẳng tỏ lộ vẻ gì là có bị thương.

Lão quá sợ, sợ như tiểu phu vào rừng tìm củi, gặp cọp.

Bên ngoài, một giọng nói trầm trầm vang lên, dịu hòa nhưng có phần nào lạnh lùng :

- Bằng hữu là ai? Từ đâu đến?

Du Bội Ngọc lạnh người khi nghe giọng nói đó, một giọng hiền từ song lại có vẻ tà! Chàng chưa từng nghe một giọng nói như vậy bao giờ.

Trong bóng tối bên ngoài, có dạng người mờ mờ.

Ánh đèn bên trong miếu chiếu ra yếu ớt, không soi rõ được gương mặt người đó, chỉ có đôi mắt ngời lên sáng như hai điểm sao.

Hai điểm sao lơ lửng giữa khoảng không, có vẻ huyền ảo phi thường.

Đôi mắt đó không nhìn Du Bội Ngọc, song chàng lạnh rợn người.

Thái Hồ Vương rung rung giọng đáp :

- Tại hạ họ Vương, tên Kim Long, từ Thái Hồ đến đây!

Giọng nói vừa ấm dịu, vừa tà quái vang lên :

- Thế ra cát hạ là Thái Hồ Vương! Cát hạ đến đây có việc gì?

Thái Hồ Vương thốt :

- Tại hạ tùy hành vũ lâm minh chủ!

Người bên ngoài lại hỏi :

- Phải Du Phóng Hạc chăng?

Thái Hồ Vương gật đầu :

- Phải!

Người bên ngoài lại hỏi :

- Lão ấy đến đây có việc gì?

Thái Hồ Vương thốt :

- Đường Vô Song ước hẹn đến đây!

Lão không dấu diếm điều gì, chừng như lão mất cả thần trí, có lẽ lão bị đôi mắt đó nhiếp phục hoàn toàn.

Du Bội Ngọc càng thêm sợ đôi mắt của người bên ngoài.

Người đó tiếp hỏi :

- Du Phóng Hạc và Đường Vô Song ước hẹn với nhau, sao lại chọn địa điểm này? Họ thương lượng với nhau về một việc xấu xa nhất phải không? Cho nên họ không muốn ai nghe điều bí mật đó, không muốn ai thấy họ hội họp với nhau?

Thái Hồ Vương đáp :

- Thực sự thì cũng có điều bí mật, chỉ vì mình chủ...

Du Bội Ngọc định ninh là lão sẽ nói ra điều bí mật đó, chàng vừa sợ, vừa mừng. Nhưng, thốt đến đó rồi, lão bỗng nín lặng, bỏ dở câu nói, rung rung người.

Ánh mắt người bên ngoài ngời chớp sáng, giọng nói cũng cao hơn trước :

- Bí mật như thế nào? Tại sao cát hạ không nói tiếp?

Thái Hồ Vương cắn răng, cố nín lặng, mồ hôi đầu xuất ra ướt đầu, ướt mặt, rơi từng hạt to xuống áo.

Người bên ngoài khuyến dụ :

- Cát hạ cứ nói đi, chẳng quan hệ gì đâu! Nói đi, chẳng có ai làm hại gì đến cát hạ!

Thái Hồ Vương rung người bần bật, vẻ thống khổ hiện rõ nơi gương mặt. Một trận bão đang nổi dậy trong tâm tư lão, làm rung chuyển cả thân hình lão.

Lão rung giọng thốt :

- Tại hạ không thể nói! Tuyệt đối không thể nói!

Người bên ngoài vẫn với giọng tà quái :

- Tại sao không thể nói? Cát hạ đừng quên, hiện tại nội thân, sinh mạng, linh hồn đều tùy thuộc tại hạ, cát hạ cưỡng lại tại hạ sao?

Thái Hồ Vương đột nhiên hét lên như cơn điên nổi dậy :

- Tại hạ hoàn toàn tùy thuộc nơi minh chủ, tất cả đều tùy thuộc nơi minh chủ, linh hồn lẫn thể xác! Tại hạ không thể phản bội minh chủ! Nếu bị bức bách thì có cái chết mà thôi! Thà chết chứ không phản bội!

Bỗng lão trở đầu nhuỷên tiên, đánh mạnh xuống đầu lão.

Người bên ngoài chừng như không tưởng sự tình có thể xảy ra như vậy. Kêu lên một tiếng hãi hùng, Thái Hồ Vương đã nằm trong vũng máu.

X

Du Bội Ngọc rùng mình.

Nếu không nhìn rõ sự tình, dù ai có nói cho chàng nghe, chàng cũng không thể tin là có thật.

Từ trong bóng tối bên ngoài, một người bước vào. Người đó đi rất nhẹ, tựa hồ một bóng ma di động.

Y vận bộ y phục nhà nông thông thường, tay cầm một chiếc nón rách, thân vóc ốm, gương mặt anh tuấn.

Tác người đó, cũng có thể cho là năm mươi, khi y bước vào trong, ánh mắt y có vẻ tà quái.

Trông y chẳng thấy điểm gì đặc biệt hơn người thường, chỉ có đôi bàn tay là đẹp, tay mỹ nhân bất quá cũng chỉ đẹp như thế thôi, không hơn.

Du Bội Ngọc không tưởng nổi con người như thế lại có con mắt đầy ma lực. Mà đôi mắt đó lại biến đổi một cách nhanh chóng, dễ dàng.

Y là ma, là quỷ, tùy thời biến hóa?

Bỗng có một giọng nói thiếu nữ vang lên :

- Chết! Chết hết rồi!

Du Bội Ngọc giật mình.

Vì mãi lưu ý đến người quái dị, Du Bội Ngọc không lưu ý đến sau lưng y còn có một thiếu nữ.

Nàng đội một chiếc nón rộng vành, kéo sụp xuống nửa mặt.

Nàng không muốn người ta nhận ra nàng hay muốn lẫn tránh sự gì?

Du Bội Ngọc nghe âm thanh đó rất quen. Song chẳng nhớ được là nghe tại nơi nào.

Người quái dị đi quanh một vòng rồi quay nhìn thiếu nữ. Y điểm một nụ cười, nụ cười của y có duyên vô cùng, đoạn y thốt :

- Đúng như cô nương nói! Chết tất cả rồi!

Thiếu nữ cắn môi :

- Họ chẳng xúc phạm gì đến mình, sao ngươi lại giết họ?

Người quái dị cười nhẹ :

- Cô nương nói phải! Tại hạ đúng ra không nên giết họ!

Thiếu nữ hừ một tiếng :

- Đã biết vậy, sao ngươi còn giết?

Người quái dị không đáp, nhìn nàng một lúc rồi cười, rồi thở dài, đáp :

- Đẹp thật! Dưới ánh đèn, đôi mắt cô nương đẹp vô cùng! Cô nương chỉ liếc nhìn tại hạ một thoáng thôi, tại hạ có thể chết cho cô nương đấy!

Đối với thiếu nữ, y hết lòng tuân phục, hết mực cung kính, như tín đồ với nữ giáo chủ.

Kỳ quái thay, thiếu nữ lại tin tưởng y vô cùng, chẳng mảy may là y gian trá, lừa dối nàng.

Có lẽ vì là nàng là người trong cuộc, không có cái sáng suốt của kẻ bàng quan, nên không trông thấy sự kiêu hãnh có đượm phần nham nhở của y chẳng?

Nàng đỏ mặt, lâu lắm mới cất tiếng thở dài :

- Ta hy vọng người chẳng giết người, càng tránh được việc giết người chừng nào, càng hay chừng ấy! Trốn thoát được lần này, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nào đấy, cuộc sống êm đềm, như vậy chẳng tốt sao?

Người đó cười nhẹ :

- Phải! Tại hạ sẽ tìm một khung cảnh thích hợp với chúng ta, nơi đó núi, có sông, có rừng, có suối, tại hạ cùng cô nương tiêu dao ngày tháng, toại hưởng hạnh phúc...

Thiếu nữ say sưa suy nghĩ đến viễn ảnh tốt đẹp, môi mắt nhắm lại, đầu ngẩng lên, mơ màng thốt :

- Ta ước mong một ngày nào đó, tâm nguyện được thành tựu, dù chỉ thành tựu một ngày thôi cũng đủ lắm rồi! Ta có chết cũng vui lòng! Ta không hề tiếc hận...

Nàng càng thốt, càng lộ vẻ si mê người đó. Hạnh phúc chưa đến, nàng với theo ảo tưởng mà vẫn thiết tha, đến độ lệ cảm xúc tuôn tràn...

Bỗng Du Bội Ngọc nhớ ra nàng. Chàng đã gặp trong đêm trước khi đại hội Huỳnh Trì khai diễn, nàng đưa chàng vào nghinh tân quán.

Nàng là Chung Tịnh, đệ tử phái Hoa Sơn.

Là môn đồ một môn phái chánh tông, làm sao nàng lại kết cấu với một con người như thế? Nàng đã làm gì tại sơn môn, trên giang hồ, đến độ phải nói lên một niềm tiếc hận?

Du Bội Ngọc hết sức kinh nghi.

Người đó nhìn sang nàng rồi nhìn xuống vũng máu, trong đó Thái Hồ Vương nằm bất động, suy nghĩ một lúc lại lẩm nhẩm :

- Lão đầu điểm một bí mật gì? Ta đã dùng tất cả tâm cơ vẫn không làm sao cho lão tiết lộ! Thế thì Du Phóng Hạc có ma lực như thế nào khiến lão trung thành kiên định trên chỗ tưởng?

Y lại chấp tay sau lưng, bước tới bước lui tường này, trở lại tường kia.

Bỗng, y chớp ánh mắt sáng ngời, nhìn quanh một lượt rồi gọi khẽ :

- Cô nương xem! Nơi đây có một con đường bí mật!

Y bước tới, xoay tượng thổ địa, tượng dịch qua một bên, bày địa đạo trước mắt.

Chung Tịnh kêu lên :

- Một địa đạo! Địa đạo ăn thông về đâu?

Người đó vỗ trán suy tư một chút, chợt cười khan :

- Đây có phải là phía sau núi thuộc khu vực Đường gia trang chẳng?

Chung Tịnh gật đầu :

- Đúng rồi! Đại đạo ăn thông về Đường gia trang!

Người đó cười nhẹ :

- Chắc như vậy! Cô nương thông minh lắm!

Thiếu nữ đỏ mặt, mân mê tà áo, một giây sau, thốt :

- Nơi đây là một địa phương bí mật của người ngoài, chúng ta nên bỏ đi tìm chốn khác!

Người đó trố mắt :

- Đi nơi khác? Tại sao lại bỏ đi? Cái thích thú của tại hạ là khám phá bí mật của người đời, gặp dịp rồi, có khi nào bỏ qua?

Y cười nhẹ, đưa tay vuốt má nàng tiếp :

- Du Phóng Hạc cùng Đường Vô Song thỏa hiệp với nhau thực hiện trò quỷ gì, dù là trò gì đi nữa, nhất định không thể tốt được! Tại hạ muốn theo con đường bí mật này, tìm hiểu họ sắp đặt sự việc gì! Cô nương đứng đây chờ tại hạ nhé!

Chung Tịnh nắm tay áo y giữ lại :

- Người đừng đi! Đi không được đâu!

Người đó lạnh lùng :

- Tại sao? Cô nương sợ tại hạ không trở lại?

Chung Tịnh không lưu ý đến thần sắc biến đổi của y, lại dịu giọng tiếp :

- Ta lo ngại cho người bởi người còn mang thương thế, công lực chưa được khôi phục hoàn toàn, mà Đường Vô Song và Du Phóng Hạc là những tay lợi hại..

Người đó cười nhạt :

- Cô nương sợ người đó đánh bại tại hạ?

Chung Tịnh đáp ứng :

- Giả như có điều không may xảy đến cho người thì ta phải làm sao?

Người đó cười lớn :

- Yên trí cô nương! Hai người ấy có làm gì tại hạ cũng còn lâu!

Y vuốt ve mái tóc đẹp của nàng, dịu giọng tiếp :

- Cứ ở đây chờ tại hạ! Trong khoảnh khắc, tại hạ trở lại, không lâu đâu! Tại hạ dám quả quyết là chẳng ai làm gì nổi tại hạ!

Y thốt xong chui xuống địa đạo.

Chung Tịnh sững sờ, đứng lặng nhìn miệng địa đạo rồi đưa tay che mặt thở dài :

- Ta làm sao? Làm sao? Ta hành động có hợp lý không?

Một giọng nói trầm trầm vang lên đâu đấy :

- Không hợp lý đâu cô nương!

X

Chung Tịnh buông nhanh tay, nhảy dựng lên, hét :

- Ai?

Một thiếu niên đứng trước mặt nàng, miệng gấn nụ cười, giới thiệu :

- Tại hạ!

Nàng giật mình lướt nữa, quay người lại.

Thiếu niên tiếp :

- Du Bội Ngọc!

Chung Tịnh kêu lên :

- Du Bội Ngọc...?

Đối với nàng cũng như đối với mọi người, Du Bội Ngọc đã chết rồi.

Tại một vùng hoang vắng, bỗng dưng Du Bội Ngọc hiện thân, nếu không là quỷ là ma thì là gì?

Nhưng thiếu niên có vẻ ôn nhu, hiền dịu quá, lại khôi ngô anh tuấn quá, thiếu niên không giá lạnh, ảo huyền thì đâu phải là một hồn ma bóng quỷ?

Chung Tịnh không còn sợ hãi nữa.

Thiếu niên là con người thực thì thiếu nữ nào lại sợ một thiếu niên?

Chung Tịnh thoát đầu lui hai bước, giờ thì nàng dừng chân, rồi rằng cao giọng :

- Ta có quen một Du Bội Ngọc nhưng Du Bội Ngọc đó không phải là người, hay ngược lại người không phải là Du Bội Ngọc! Ta không nhận ra người!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Cô nương không nhận ra tại hạ, trái lại, tại hạ nhận ra cô nương!

Chung Tịnh giật mình :

- Người nhận ra ta?

Du Bội Ngọc thản nhiên :

- Có phải cô nương là Chung Tịnh, đệ tử phái Hoa Sơn chăng?

Chung Tịnh khẩn trương thấy rõ :

- Người theo dõi bọn ta?

Du Bội Ngọc trầm kinh dị, nhưng vẫn giữ vẻ bình thản, hỏi :

- Cô nương phạm tội gì tại sơn môn? Tại sao cô nương lại sợ có người theo dõi?

Chung Tịnh sững sờ nhìn chàng, lâu lắm nàng mới gượng cười, từ từ thốt :

- Ta có phạm tội gì đâu, bất quá ta vội vĩnh vậy mà!

Du Bội Ngọc thở ra :

- Tại hạ chẳng có ý khám phá bí mật của cô nương nên không cần bức hỏi cô nương làm gì. Tuy nhiên, tại hạ khuyên cô nương nên trở về là phải!

Chung Tịnh giật mình :

- Trở về? Người bảo ta trở về đâu?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Về bên cạnh lệnh sư! Người sẽ bảo vệ cô nương! Người sẽ chẳng để cô nương bị ai lừa gạt!

Chung Tịnh biến sắc :

- Ta bị ai lừa gạt chứ? Ai gạt ta được chứ? Người lấy tư cách gì can thiệp vào chuyện của ta?

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Tại hạ tự lo cho bản thân còn không kịp thời, kịp việc, làm gì có rỗi rảnh mà can thiệp vào việc của người khác? Nhưng tại hạ thấy sự tình diễn tiến như bị một cái gì ngăn chặn nơi yết hầu, khó chịu vô cùng, phải nói ra mới được! Còn như nghe hay không nghe là quyền của cô nương!

Chàng cúi nhìn cái xác chết trên nền miếu rồi thở dài, niềm hy vọng cuối cùng theo dõi Du Phóng Hạc, dò theo hành tung của lão, niềm hy vọng đó tiêu tan rồi, tiêu tan với cái chết của Thái Hồ Vương, chàng còn ở lại đây làm gì nữa.

Về Ngân Hoa Nương, nàng nắm bất động trên xà nhà, nàng còn bất động một lúc lâu, chàng có ngại gì? Sau đó nàng sẽ lấy lại được tự do khi huyết đạo tự giải khai, chàng có ngại gì?

Nếu chàng muốn đi ngay thì chẳng có gì làm chàng thắc mắc phải ở lại.

Chừng như chàng dậm bước đi, Chung Tịnh giật mình, toan ngăn chặn chàng, song nghĩ sao, nàng lại thôi.

Nàng không ngăn chặn, Du Bội Ngọc phải bước đi, ra đến cửa rồi, chàng toan dừng lại, rất có thể chàng trở vào, nhưng một bóng người vọt ngang qua chàng, chắn trước mặt chàng.

Bóng người chưa nói gì, Du Bội Ngọc chưa nói gì, Chung Tịnh rú lên :

- Sao người trở lại? Sao nhanh thế?

Bóng người đó chính là người quái dị, y cười nhẹ :

- Nhanh à?

Giọng nói có vẻ mỉa mai, Chung Tịnh nghe xốn tai vô chừng, chừng như nàng lơ đi, chỉ hỏi :

- Người có gặp Du Phóng Hạc và Đường Vô Song chăng?

Người đó lắc đầu :

- Không! Du Phóng Hạc không có mặt, tự nhiên Đường Vô Song cũng phải vắng bóng!

Y nhìn sang Du Bội Ngọc, cười nhẹ :

- Sự tình có vẻ quái dị, phải vậy chăng?

Con đường thoát đi bị chặn rồi, Du Bội Ngọc trầm tánh xuống, bình tĩnh quan sát con người kỳ dị, chàng hết sức lấy làm lạ, nhận ra y có vẻ tốt mà cũng có vẻ xấu.

Y là ai?

Y quắc mắt nhìn chàng, chàng rợn người ngay.

Y lập lại :

- Kỳ quái chứ phải không?

Du Bội Ngọc cười lơ lửng :

- Phải! Kỳ quái thật!

Chàng biết, đối phó với hạng người như y phải giữ ý như chặn ngàn con ngựa bất kham, lơ lửng một chút là sẽ có con lồng lộn.

Y mỉm cười tiếp :

- Có lẽ cát hạ không nghĩ là kỳ quái như tại hạ có cảm tưởng. Điều đó cũng chẳng lạ gì. Bởi tại hạ chưa thấy việc bí mật còn cát hạ thì may mắn được thấy rồi!

Du Bội Ngọc chỉ cười, không đáp, chàng cười thay cho lời đáp. Bỗng chàng cảm thấy đôi mắt y đáng sợ hơn, đôi mắt phát huy một ma lực mãnh liệt.

Đừng nói Chung Tinh bị ánh mắt đó nhiếp phục, chính chàng cũng bị hấp dẫn như thường.

Người đó vẫn nhìn chàng, một lúc lâu, y thốt :

- Cát hạ là một mỹ nam tử! Một mỹ nam tử đệ nhất trong thiên hạ ngày nay! Chính tại hạ còn phải mê nói chi đến các thiếu nữ?

Du Bội Ngọc thầm dặn lòng không nên nói chuyện nhưng nghe y nói rồi chàng lại muốn nói.

Rồi chàng nói liền, điểm một nụ cười, chàng sắp sửa nói, vừa mở miệng buông hai tiếng :

- Tại hạ...

Người đó chặn lời chàng :

- Có một gương mặt như cát hạ, không biết lợi dụng thì thật là điều đáng tiếc, cát hạ yên trí đi! Nếu cát hạ không biết cách lợi dụng thì tại hạ xin mách cho, nhất định không để cho cát hạ uống một gương mặt như vậy!

Nếu một kẻ nào khác nói với chàng như vậy, chàng sẽ phẫn nộ, chàng sẽ phát tác, song câu nói đó, phát xuất từ con người đó nghe hiền dịu làm sao, tha thiết làm sao.

Chàng nếu không đồng tình cũng chẳng phát tác được.

Người đó cười nhẹ tiếp :

- Bây giờ cát hạ nên quên hết và bắt đầu thuật cho tại hạ hiểu sự bí mật đó như thế nào, Du Phóng Hạc và Đường Vô Song thương lượng với nhau về việc gì? Cát hạ nghe làm sao, thấy làm sao cứ nói. Hãy quên tất cả những gì không liên quan đến bí mật đó và nói cho tại hạ nghe tất cả những gì liên quan đến bí mật đó!

Du Bội Ngọc thản nhiên :

- Tại hạ không nói là hơn!

Người đó trầm giọng :

- Tại hạ muốn cát hạ nói cát hạ phải nói, không nói không được, cát hạ có biết như vậy chăng?

Y điểm một nụ cười nhưng ánh mắt y sáng lên một cách nguy dị. Mắt càng sáng, y càng nhìn sững Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc vẫn điềm nhiên :

- Tại sao tại hạ không nói không được?

Người đó lấy trong mình một viên minh châu, khoa khoa trước mắt Du Bội Ngọc, từ từ thốt :

- Chỉ vì cát hạ giờ đây chỉ là một tên nô lệ của tại hạ, chủ nhân muốn là nô lệ phải làm. Tại hạ nói cái gì, cát hạ tuyệt đối phải tuân theo, tuyệt đối không được chống cự!

Chung Tinh tỏ vẻ sợ hãi ra mặt. Nàng hiểu rõ người đó có một năng lực sai khiến con người, nàng không muốn y dùng năng lực đó hại người, song không dám ngăn trở y.

Ngờ đâu, thần sắc của Du Bội Ngọc chẳng hề dao động, chàng thản nhiên đáp :

- Tại hạ bình sanh thích tự do, tại hạ có tự chủ, sao lại bỗng dưng biến thành nô lệ của cát hạ được?

Người đó biến sắc, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán y.

Y đang sử dụng đại pháp Nhiếp Tâm với Du Bội Ngọc, pháp đó không công hiệu lúc đầu, y lại dùng nốt viên minh châu tăng cường pháp đó, song vẫn vô hiệu.

Phương pháp vô hiệu thì y trở thành vô dụng bởi y sở trường về thuật Nhiếp Tâm chứ chẳng phải bằng vào vũ công cao chế ngự người đời.

Đại pháp Nhiếp Tâm vô hiệu, y còn biện pháp gì để bảo vệ lấy thân?

Hướng chi y thừa hiểu, một người không bị cái thuật của y áp đảo thì người ấy luyện được ngũ căn thanh tịnh và chỉ có hạng có vũ công cao diệu mới giữ được ngũ căn thanh tịnh như mặt nước ao hồ khi lặng gió.

Y hoang mang sợ hãi, khẩn trương.

Du Bội Ngọc chẳng rõ tại sao bỗng dưng y lại khẩn trương.

Chàng cười nhẹ hỏi :

- Cát hạ nói đùa cho vui vậy thôi phải không?

Người đó miễn cưỡng gật đầu :

- Phải!

Du Bội Ngọc tiếp luôn :

- Dám hỏi quý tánh cao danh cát hạ là chi?

Người đó mồ hôi lạnh nặng hạt hơn, từng hạt mồ hôi rơi xuống áo, nếu lắng tai hẳn nghe tiếng lộp bộp, nhạt hơn tiếng hạt sương rơi trên lá. Y đáp :

- Quách Phiến Tiên!

Y nhận thấy ánh mắt của Du Bội Ngọc càng phút càng sáng, ánh mắt của y càng phút càng mờ, rồi niềm khiếp hãi dâng lên, y không tri tri nổi cuộc đối thoại gay cấn với Du Bội Ngọc.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một lúc :

- Quách Phiến Tiên! Cái tên nghe mới quá! Chẳng hay tên họ thật của cát hạ là chi?

Quách Phiến Tiên run giọng :

- Tại hạ chỉ có một tên!

Giả như chàng hỏi tới mãi, chắc chắn y sẽ tiết lộ tất cả bí mật.

Nhưng Du Bội Ngọc vô cùng quái dị, chẳng hiểu tại sao chàng hỏi câu nào, y cứ thực đáp câu đó không hề dấu diếm.

Chàng chợt nảy sinh ý niệm.

Thực hiện ý niệm đó, chàng hỏi liền :

- Có phải cát hạ cùng Chung cô nương trốn đi chăng?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Phải!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Cát hạ trốn ai?

Quách Phiến Tiên cắn răng :

- Từ Thục Chân!

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Trưởng môn nhân Hoa Sơn phái?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Phải!

Du Bội Ngọc lại trầm ngâm một chút :

- Không lẽ cát hạ bị Từ chưởng môn quản thúc? Rồi Chung cô lại si mê cát hạ, giải thoát cho cát hạ?

Quách Phiến Tiên rung giọng :

- Sự thật như vậy đó!

Y sợ đến táng đờm, tiêu hồn nhưng không làm sao không tiết lộ được.

Thấy y như vậy, Chung Tịnh sững sờ.

Du Bội Ngọc thở dài, day qua Chung Tịnh, nhếch nụ cười khổ :

- Không ngờ cô nương đã làm một việc đáng tiếc, bội phản sư môn! Thiết tưởng tình yêu của cô nương ...

Bỗng, hơn mấy mươi vệt sáng bạc không biết từ đâu bay tới.

Dĩ nhiên, Du Bội Ngọc là cái đích.

Thì ra, chàng không nhìn Quách Phiến Tiên nữa, khi day qua Chung Tịnh, Quách Phiến Tiên như được giải thoát ma lực từ ánh mắt chàng, y lấy ngay bình tĩnh,

ước định tình hình, không do dự, vung tay ném ra một nắm hạ châu kết thành chuỗi tấn công chàng.

Du Bội Ngọc không tưởng tượng nổi một con người khiếp nhược chàng, hoàn toàn có thể trong nháy mắt thay đổi thái độ, tung ám khí hãm hại chàng.

Chàng lập tức nghiêng đầu qua một bên, thân hình theo đó chênh luân, hai cánh tay hoành ngược trở lại, gió chưởng phát ra, quét y phục Chung Tịnh bay phần phật.

Hơn mấy mươi vệt ánh sáng của Quách Phiến Tiên đảo tròn quanh mình Du Bội Ngọc như bị cơn lốc chưởng phong hốt tròn, xoáy vòng vòng trông đẹp mắt vô cùng.

Chung Tịnh nhìn miên mang quên hết hiện cảnh.

Một tiếng rồn vang lên, đúng hơn nhiều tiếng rồn hợp nhất vang lên, những hạt châu rơi xuống nền miếu.

Vô ý chung, chàng quay mình, xoay tròn ngằm hợp với chân khí Tiên Thiên Vô Cực, hữu ý, vô hình, cái ý đi trước hình thành đi theo hiệu quả vô song, không thể dùng lời tả nổi.

Chung Tịnh nhìn sững một lúc, khẽ thở dài :

- Công phu tuyệt diệu!

Quách Phiến Tiên đã đánh tiếp đúng bốn chưởng.

Y đã có kinh nghiệm rồi, chẳng khi nào dám đối diện với Du Bội Ngọc nữa. Y sợ ánh mắt của chàng.

Đánh ra bốn chưởng, chưởng nào cũng độc nhưng y không dám xuất ra toàn lực, mỗi chưởng đều có dành lại một phần công lực để sẵn sàng ứng phó nếu Du Bội Ngọc phản công.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Thế các hạ quyết tâm dồn tại hạ vào cảnh chết?

Chàng ung dung né tránh bốn chưởng.

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Đúng vậy!

Du Bội Ngọc hỏi :

- Tại sao?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Chỉ vì nếu các hạ còn sống trên đời này thì tại hạ chẳng bao giờ ăn ngon ngủ yên!

Chưởng pháp của Quách Phiến Tiên cũng là chưởng pháp chánh tông, tên Thái Cực chưởng, vốn cùng một xuất xứ với Tiên Thiên Vô Cực chưởng.

Nhận ra điều đó, Du Bội Ngọc nhảy lùi ra phía hậu, cao giọng hỏi :

- Các hạ là môn hạ Thái Cực Môn? Có đúng vậy chăng tiền bối?

Chàng tiếp thêm hai tiếng tiền bối. Vì nếu Quách Phiến Tiên đúng là môn hạ Thái Cực Môn, với công lực thâm hậu như vậy, hẳn y phải có thân phận cao.

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Thái Cực Môn có đáng kể gì, tại hạ há giam mình trong chỗ chật hẹp như vậy sao?

Y đánh tiếp mấy chưởng nữa.

Chưởng thứ nhất theo chiêu thức La Hán Phục Hổ của phái Thiếu Lâm, trong chưởng pháp Phục Hổ La Hán Quyền.

Du Bội Ngọc giật mình.

Chưởng thứ hai theo chiêu thức Đại Hồng Quyền, chưởng thế pháp xuất nửa vời, vụt biến đổi, hai tay cùng bay tới, tiến công hai nơi.

Đúng là hai tay cùng nhắm vào hai má Du Bội Ngọc, nhưng lại biến đổi lượt nữa, trầm xuống một chút, lao vào ngực chàng.

Y đắc ý với thế tấn công nguy di đó, bật cười lớn :

- Cát hạ đã nhận ra môn phái của ta tại hạ chưa?

Lần này, Du Bội Ngọc không thể tránh né được nữa, bắt buộc phải hoàn thủ.

Thủ pháp của chàng có vẻ phi phạm, Quách Phiến Tiên vô cùng kinh khiếp muốn rút tay về thủ bộ phận ngực song muộn mất rồi.

Lực đạo từ tay Du Bội Ngọc phát ra bắn y bay lộn ngược trở lại.

Du Bội Ngọc vốn có thần lực thiên sanh, dù Quách Phiến Tiên có dùng tận sức, vị tất đã làm gì nổi chàng, nói chi chỉ dùng nửa phần lực?

Chung Tịnh kinh hãi kêu lên :

- Không nên hại y!

Du Bội Ngọc cười lạt :

- Không đâu cô nương! Tại hạ không có ý hại người! Nếu hai vị muốn đi, tại hạ không hề ngăn trở!

Chàng đã biết cái tư vị của người bị hại, có khi nào chàng lại muốn hại ai?

Quách Phiến Tiên thở dài.

Chung Tịnh chạy đến, nắm tay y van cầu :

- Đi! Tại sao người muốn liều mạng với hắn?

Quách Phiến Tiên cười khổ :

- Về vũ công, tại hạ chưa biết rõ cát hạ đã đạt đến mức độ nào, song về thân lực, bình sanh tại hạ chưa thấy một người thứ hai, sánh được cát hạ! Tại hạ khó thủ thắng là cái chắc!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Biết vậy sao cát hạ chưa đi?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Xem ra, tại hạ nên đi là phải!

Y vòng tay, làm như chào biệt, bất ngờ y phất mạnh tay áo, hơn mười điểm đen lao vút ra liền.

Chung Tịnh hét lớn :

- Người ...

Quách Phiến Tiên nhanh như chớp, đẩy nàng nhào tới Du Bội Ngọc, đồng thời y đảo bộ về phía hậu chàng.

Tránh ám khí với Du Bội Ngọc thì không khó khăn gì, song Chung Tịnh nhào tới, hấn có vung tay, dù nàng không tấn công chàng, rất có thể nàng gây trở ngại cho chàng trong khi chàng cần quay lại nghinh đón Quách Phiến Tiên ở phía hậu.

Cùng một lúc bị hai thế công chánh một thế công phụ, Du Bội Ngọc thoáng bối rối.

Trong khi đó, ba thế công chánh và phụ đã đến rất gần.

Giả như chàng xuất chưởng đánh hạt ám khí quay trở lại thì Chung Tịnh phải lãnh đủ thứ ám khí đó, và như vậy là chẳng khác nào chàng giết người.

Không tránh được, không xuất chưởng được, chẳng lẽ chàng cam tâm hứng số ám khí đó sao?

Quách Phiến Tiên đẩy Chung Tịnh nhào tới, là y biết rõ chàng không nỡ giết nàng.

Ngờ đâu, Du Bội Ngọc cũng xuất cả hai. Lực đạo của hai tay chàng bất đồng. Tay tả phát ra âm nhu, tay hữu phát ra dương cương.

Tay tả đưa ra, âm nhu lực đạo đẩy bật Chung Tịnh trở lại, tay hữu đưa ra, dương cương lực đạo cuốn số ám khí bay ra xa.

Đúng lúc song chưởng của Quách Phiến Tiên đã đến bên lưng chàng.

Chàng xuất phát cả hai tay, công lực tận dụng, không còn làm sao tránh né được, mà dù có rút cả hai về để đánh trả về phía hậu cũng không còn kịp nữa.

Vô luận là ai, ở trong tình thế đó, cầm chắc là phải lãnh đủ hai chưởng của Quách Phiến Tiên.

Đột nhiên chàng co tay hữu về.

Đạo dương cương lực đạo cũng quay về, thay vì muốn ám khí quăng đi, lực đạo đó hốt ám khí ngược lại.

Bàn tay chàng gặt nhẹ, ám khí vút qua ngang bên mình chàng bay ngược về Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên nằm mộng cũng không thể tưởng tượng nổi có sự biến hóa như vậy.

Nếu y cứ đánh chưởng tới, dù làm cho Du Bội Ngọc bị thương, thì y vẫn bị ám khí bắn vào người, nguy hại còn hơn Du Bội Ngọc trúng chưởng.

Bất giác, y xám mặt, bỏ dở thế công, ngả người về phía hậu, đạp mạnh chân xuống nền miếu, vọt xa, rồi lăn xuống mấy vòng.

Tuy có phần dành công lực phòng hồ, y vẫn không tránh kịp ám khí, có mấy mũi phốt qua y phục, làm rách toạc mấy mảnh lớn.

Chung Tinh bị đạo âm nhu lực của Du Bội Ngọc đẩy tới tận bức tường, chạm vào tường, nàng còn bị trượt ra rìa độ mấy thước nữa.

Lực đạo đó vừa mãn đà, nàng ngã xuống chân tường. Nàng không may mắn tổn thương, nhưng gương mặt xám xịt.

Du Bội Ngọc đương nhiên chẳng hề hấn gì, song chàng nổi giận. Chàng đã nường tay cho mấy lượt, Quách Phiến Tiên vẫn có ác ý với chàng như thường, con người vô ơn như thế là cùng, tàn độc còn hơn loài lang sói.

Chàng hét lên một tiếng nhún chân nhảy vọt theo Quách Phiến Tiên.

Lần này, chính chàng tấn công trước. Lần này, Quách Phiến Tiên bắt buộc phải vận dụng toàn lực chống đỡ.

Công lực của Quách Phiến Tiên tuy cao thâm, song chân khí không liên miên kế tiếp, bởi bình sanh y không giao đấu một trận nào lớn, vả lại mỗi lần giao đấu, y chỉ dùng cơ trí mà thủ thắng, chứ ít dùng vũ công, do đó y không thường luyện tập chân khí vì y cho rằng chẳng cần thiết lắm.

Chẳng qua, từ trước đến giờ, y thủ thắng quá dễ dàng nên đâm ra khinh thường.

Phần, gần đây, y bị Kim Yến Tử bất ngờ đánh trọng thương, nguyên trạng chưa phục hồi.

Trong tình thế đó, làm sao Quách Phiến Tiên tránh khỏi bại dưới tay Du Bội Ngọc?

Tuy nhiên y vẫn chống đỡ như thường.

Hầu như y đánh ra đủ loại chiêu thức của tất cả các môn phái trên giang hồ, chiêu nào cũng biến hóa ảo diệu không kém một cao thủ của môn phái đó xử dụng.

Du Bội Ngọc vô cùng kinh dị, chàng phải hết sức đề dặt nên thế công của chàng có kém linh ảo phần nào.

Hơn nữa, chàng biết rõ đối phương đa trá, sợ y giở trò quỷ quái bất ngờ, rất có thể chàng bị y đánh bại ngược lại.

Song phương trao đổi được mười chiêu.

Du Bội Ngọc xuất hạn ướm cả y phục.

Bổng Quách Phiến Tiên hét to :

- Không lẽ cát hạ định đồ tể tại hạ vào tử địa?

Câu nói đó, Du Bội Ngọc đã nói với y rồi, bây giờ y lặp lại.

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Tại hạ muốn vậy!

Quách Phiến Tiên lại hỏi :

- Tại sao?

Du Bội Ngọc lạnh lùng :

- Vì cát hạ còn sống trên đời này thì tại hạ chẳng bao giờ ăn ngon ngủ yên!

Chàng phát hiện ra, khi Quách Phiến Tiên hỏi mấy câu, khí lực của y không còn đầy đủ nữa, biết ngay y chỉ là dây cung đã kéo thẳng đường dây, cùng gãy, dây đứt bất cứ phút giây nào!

Chàng tấn công tới tấp, quyết hạ nhanh đối tượng, chàng thấy cần phải giết y, trừ một mối hại cho người đời.

Quách Phiến Tiên đổ mồ hôi ướt đầm đầu, ướt mặt, thủ pháp bắt đầu lơ lửng, chiêu thức đánh ra hư nhiều thực ít, dần dần y bị Du Bội Ngọc dồn dần đến chân tường.

Chung Tịnh đứng nhìn cuộc chiến, lệ thảm tuôn trào.

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Thôi! Được lắm! Tại hạ nên chết cho xong! Sống mà làm gì! Người thân cận nhất của tại hạ trong cảnh nguy như thế này không xuất thủ tiếp trợ, lại còn sống làm gì chứ?

Chung Tịnh không tỏ lộ một cảm nghĩ nào, buông gọn :

- Người chết đi! Ta sẽ chết theo người!

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Chết theo tại hạ làm gì, cô nương! Nên sống, sống để theo y là hơn! Y đẹp trai, tài ba, theo y thì hay biết bao nhiêu?

Bổng, Quách Phiến Tiên thay đổi đấu pháp.

Với đấu pháp này, đang bại đó, vụt trở thành vững vàng như một tòa thành kiên cố.

Du Bội Ngọc giật mình nghĩ thầm :

- Chưởng pháp của Bách Hoa Môn! Hẳn làm sao học được chưởng pháp này?

Chàng để ý thêm, có đúng là y xử dụng trọn vẹn chưởng pháp đó, hay là chỉ biết qua một vài chiêu thức thôi.

Càng để ý, chàng càng kinh hãi, cuối cùng thì kêu lên :

- Các hạ là người trong Bách Hoa Môn?

Quách Phiến Tiên chớp mắt :

- Bách Hoa Môn không thu nhận nam nhân, cát hạ không nghe nói đến điều đó hay sao?

Du Bội Ngọc cau mày :

- Thế thì sao các hạ học được chưởng pháp của Bách Hoa Môn?

Quách Phiến Tiên cau mặt :

- Đã học được công phu của các phái Thiếu Lâm, Vũ Đang thì tại hạ cũng có thể học được công phu của các môn phái khác chứ? Phàm người học võ, chẳng ai lấy làm lạ về những điều như vậy!

Du Bội Ngọc nhìn y một lúc, đoạn trầm giọng hỏi :

- Cát hạ nhất định chịu chết chứ không chịu nói sự liên quan với Bách Hoa Môn à?

Quách Phiến Tiên ngẩng mặt lên không cười lớn :

- Tuy tại hạ còn mang thương thế trong người, hay tại hạ mất nhiều khí lực, cát hạ cũng chẳng làm gì nổi tại hạ! Có lẽ cát hạ định ninh rằng tại hạ phải van cầu cát hạ dung mạng à?

Du Bội Ngọc rùng mình, nghĩ con người trước mặt chẳng những tàn độc sợ chết, mà lại có tánh cao ngạo phi thường, một con người như vậy gian hiểm vô tưởng.

Chàng lặng người một lúc lâu, thở dài hỏi :

- Cát hạ cao ngạo như thế sao lại có những thủ đoạn đê tiện được?

Quách Phiến Tiên cười lạnh :

- Bất cứ làm việc gì, tại hạ đều vấn tâm, việc đó nên làm hay không, có cái gì tại hạ hổ thẹn hay không, có cái gì lợi, cái gì hại cho tại hạ, còn ra thì dư luận của người đời ra sao, tại hạ chẳng cần biết đến. Bởi tại hạ chủ trương, phàm làm việc gì là làm cho mình, chứ nào phải làm cho người đời mà phải nghĩ đến hậu quả sẽ gây nên một luồng dư luận hợp hay bất hợp!

Du Bội Ngọc sửng sờ.

Chàng nghĩ, sống giữa dòng đời mà tư tưởng như Quách Phiến Tiên, quả y là một quái nhân.

Xưa nay, chàng từng cho mình xem người không lầm, bây giờ, đối với con người này, chàng nhận ra nhãn quang mình có kém.

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Tại sao cát hạ muốn biết tại hạ có liên quan hay không với Bách Hoa Môn?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại hạ không bao giờ muốn động thủ với người trong Bách Hoa Môn!

Quách Phiến Tiên biến sắc cao giọng hỏi tiếp :

- Tại sao thế? Tại hạ có liên hệ gì với Quân Hải Đường!

Du Bội Ngọc nghe thấy y biến đổi thần sắc, lại càng thêm kinh dị. Chàng chưa kịp nói gì, bỗng Chung Tịnh vọt mình tới, run run giọng hỏi :

- Người đã đáp ứng với ta là chẳng bao giờ nhắc đến tên bà ấy, bây giờ tại sao người lại hỏi hấn có liên hệ gì đến bà ta? Người còn nhớ mãi bà ta phải không?

Quách Phiến Tiên trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt ngời lên niềm phẫn hận cực độ.

Chung Tịnh run người hơn gào lên :

- Tại sao? Hử? Tại sao người lại muốn biết sự liên hệ của người khác với bà ta? Người ghen à?

Quách Phiến Tiên quắc mắt, bắn hung quang thẳng vào mặt nàng, lâu lắm ánh mắt của y dịu dần, đoạn y thở dài :

- Ghen? Chẳng phải tại hạ ghen mà chính cô nương ghen!

Chung Tịnh rít lên :

- Vừa rồi người cư xử với ta như vậy là người lừa ta, vờ vĩnh với ta, giả như bà ấy ở vào địa vị ta, thì chắc chắn người không vờ vĩnh như vậy, có đúng chẳng? Bây giờ thì người tức uất, tại sao ta không chết đi, chết gấp đi, có đúng vậy chẳng?

Quách Phiến Tiên trầm lặng giây lâu rồi từ từ hỏi :

- Tại hạ chết đi, cô nương sẽ cùng chết theo, cô nương chết đi, chẳng lẽ tại hạ không chết theo được sao?

Chung Tịnh giật mình, run như cây sậy, rồi khóc to, lăn dài trên nền miễu rồi khóc, rồi gào.

Quách Phiến Tiên từ từ đáp :

- Tại hạ nghĩ, không cần phải nói gì hơn, bởi cát hạ thừa hiểu tại hạ có liên hệ như thế nào với Bách Hoa Môn!

Du Bội Ngọc thở ra toàn hơi lạnh :

- Phải! Tại hạ hiểu rồi!

Quách Phiến Tiên bước tới cạnh Chung Tịnh, cúi xuống, đưa tay xoa nhẹ đầu nàng rồi cười nhẹ :

- Tại hạ lấy làm lạ, một người ôn nhu, hiền dịu như nàng này sao lại có thói ghen cao độ?

Du Bội Ngọc kinh hãi :

- Cát hạ định giết nàng?

Bàn tay vờ vĩnh xoa nhẹ đầu Chung Tịnh kia, rất có thể ẩn mạnh xuống thiên linh cái của nàng, dù Du Bội Ngọc có muốn cứu nàng, chắc chắn là chàng không can thiệp kịp lúc.

Quách Phiến Tiên điềm nhiên :

- Tại sao tại hạ có ý muốn giết nàng? Tuy rằng nàng tiết lộ bí mật của tại hạ, điều đó cũng chẳng do nàng có ác tâm, bất quá vì quá ghen mà nàng buột miệng thốt ra, giả như nàng không thật lòng yêu tại hạ, khi nào nàng lại làm thế?

Bổng y bật cười vang tiếp :

- Tại hạ ngàn vạn lý do giết nàng nhưng chẳng bao giờ vì lý do nàng ghen mà giết nàng, dù nàng ghen mà tiết lộ bí mật của tại hạ!

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Người như cát hạ mà cũng lượng sự tình một cách rất nhân hậu à?

Quách Phiến Tiên trầm gương mặt, chững như nghĩ ngợi về chuỗi cô đơn của y, cô đơn từ thuở nhỏ, cô đơn mãi theo năm tháng trôi qua, cho đến bây giờ, y vẫn còn thấm thía niềm cô đơn đó.

Giọng y đượm u buồn :

- Cát hạ biết chẳng, bình sanh, tại hạ có rất nhiều nhân tình, nhưng chẳng một nhân tình nào ghen cả, tại hạ yêu ai, bỏ ai, tuyệt nhiên không một nhân tình nào dao động tâm tư, chỉ có nàng này! Phải! Chỉ có mỗi mình nàng...

Du Bội Ngọc lắc đầu :

- Đó là điều tâm sự của cát hạ, điều bí mật của cát hạ, cát hạ nói với tại hạ làm chi?

Quách Phiến Tiên cười lạt :

- Tại hạ có chủ trương, phạm một người nào không chết trong tay tại hạ, người đó phải trở thành bằng hữu của tại hạ, ít nhất tại hạ muốn vậy, còn thành bằng hữu hay không là tùy đối tượng! Kết tình bằng hữu với người mà tại hạ không thể giết được, là một điều thích thú rất lớn cho tại hạ đấy! Bất quá...

Y dừng lại một lúc lâu, lại tiếp :

- Tại hạ có thể tiết lộ với cát hạ là vì cho đến bây giờ, bằng hữu của tại hạ chỉ có ba người!

Du Bội Ngọc càng lúc càng nhận ra Quách Phiến Tiên là một con người rất phức tạp. Bởi y quá phức tạp, nên chàng không thể tin tưởng nơi y.

Một con người có tánh cực đoan, khi nào lại dung hợp với hạng dung hòa? Người cực đoan phải tìm người cực đoan làm bạn, dù là cực đoan tương phản!

Phức tạp thay!

Những con người như y, rất sợ chết, nên tìm mọi cách trốn tránh thoát chết, để chờ một thời cơ nào đó, giờ mọi thủ đoạn tàn độc quật lại kẻ thù, chứ nhất định chẳng bao giờ van xin dung thứ!

Hoặc trốn tránh không được thì đành chịu chết, dù có dịp van cầu, cũng chẳng cần van cầu.

Khi con người đó nổi tính lên, quyết giết ai thì kẻ đó chỉ còn cách là liều sanh tử, chứ đừng mong được tha thứ.

Phức tạp thật đấy, nhưng khi chạm đến chỗ cực đoan rồi thì chỉ có một con đường theo con đường cực đoan.

Quách Phiến Tiên nhìn Du Bội Ngọc cười nhẹ :

- Và, các hạ là bằng hữu thứ tư của tại hạ!

Với giọng đầy cao ngạo, y tiếp luôn :

- Tại hạ không có uy quyền tối thượng trên thế gian, song tại hạ dám xưng mình là thiên hạ đệ nhất phú ông giữa dòng đời. Phàm ai kết giao với tại hạ sẽ hưởng dụng vô cùng, dù hưởng dụng đến năm mươi kiếp, tại hạ vẫn thừa sức cung cấp!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Cát hạ nói, xem ra rất hợp lý, hợp lý lắm. Song đem những lời như thế nói với tại hạ thì có khác nào xem tại hạ như một kẻ xu thời, phụ thế, ham lợi ham tài! Giao tình đặt trên nền tảng tài lợi, thì cái giao tình ấy chỉ có trong hạng tiểu nhân!

Trong khi chàng thốt, chàng dậm chân. Khi câu nói buông dứt, chàng đã quay mình và chàng bắt đầu bước ra cửa!

oOo